

maaden nok i Pragis vilde rette sig paa en fornuftig og hensigtsmæssig Maade. Forøvrigt have vi ikke fundet Jøie til Forandring med Hensyn til den Forskjel, der findes imellem § 4 og § 3 i Henseende til Udvalgs Bestikkelse, navnlig fordi der, hvor flere Bestyrelser i deres Hæelhed traadte sammen, let kunde opstaae en uheldig Overvægt hos en enkelt Bestyrelse paa Grund af, at ikke alle de forskjellige Bestyrelser have lige mange Medlemmer hver.

Da Nr. 1 i § 5, saaledes som den nu er formuleret, mulig kan bevirke Misforstaaelse og navnlig tillægges den Betydning, at Communalbestyrelserne eller disses Udvalg derefter have en Slags Bemyndigelse til at afgjøre Spørgsmaal om, hvem der er berettiget til Veiens Afbenyttelse, saa skjønnes det ikke rettere, end at det maa være ønskeligt at fjerne hiin Misforstaaelse ved en Forandring i Redactionen, idet man derhos tillige anseer en lille Tilspøining i Paragraphens 1ste og 6te Stykke og en Omfribning af Stykket Nr. 2 for tilraadelig.

§ 7 indeholder forskjellige Bestemmelser, mod hvilke der formeentligen kan gjøres grundebe Grindringer.

Naar det saaledes i Begyndelsen af Paragraphen foreskrives, at en Kjendelses Indaankning for Amtsraadet skal ske inden 4 Uger efter Affigelsen, udsætter denne Bestemmelse Paagjældende for Ulempe, da der ikke tillige foreskrives nogen Tid, inden hvilken Kjendelsen skal være forkyndt, og Appellationsfristen bør derfor vel helst regnes fra Forkyndelsen, i hvilket Tilfælde sidstnævnte Frist igjen kan indskrænkes. Den derpaa følgende Bestemmelse: at Amtsraadet, naar Appel er skeet, ved sit første Møde udnævner de Medlemmer, der skulle møde paa Aastedet, vil medføre en unødvendig Forhaling, der formeentlig bør søges undgaaet ved en Forandring, der tilføder en hurtigere Fremgangsmaade. — Forsaavidt angaaer Bestemmelsen om Befordringsgodtgjørelse til de paa Aastedet mødte Amtsraadsmedlemmer, da har forskjellig Mening derom gjort sig gjældende i Udvalget, idet et Fleertal anseer det for i alle Tilfælde principstridigt og skadeligt at tilstaae kommunale Bestillingsmænd Pengebetaling for Noget, der paa-

ligger dem i Medfør af deres offentlige Bestilling, og et Mindretal holder fast ved den Anskuelse, at det vilde være baade ubilligt og i flere Henseender betænkeligt at nægte hiin Godtgjørelse, især i en Sag som den her omhandlede, der væsentlig er af privat Natur. Derimod ere vi Alle enige i, at Størrelsen af Befordringsgodtgjørelsen, hvis denne skal tilstaaes, nærmere bør bestemmes i Loven, da der ikke vides at eksistere nogen eensartet Befordringsgodtgjørelse, der kan kaldes „den sædvanlige for offentlige Reiser“. Ordene: „i begge Tilfælde“ Henimod Slutningen af første Affsnit synes overflødige og derfor bør bortfalde.

Slutningsbestemmelsen: at Sagen for Kjøbstædernes Vedkommende kan indaankes til Amtmanden, er saa afbrudt og saa blottet for Regler for Amtmandens Behandling af Sagen, at der vel kan være Anledning til at ønske den forandret. Det gaaer imidlertid neppe an at paalægge Amtmanden at møde paa Aastedet og nægde Forklig m. v.; man maa derfor indskrænke sig til en mindre betydende Tilspøining, og iøvrigt berolige sig ved Haabet om, at den midlertidige Tilstand inden alfor lang Tid maa blive forandret ved Indførelsen af en overordnet Communalbestyrelse, hvori Kjøbstæderne ere repræsenterede.

Ligesom § 1 bestemmer, hvilken Klasse af Veie det er, hvorpaa de efterfølgende Forfrister komme til Anvendelse, saaledes indeholder § 8, hvorledes der skal forholdes, naar der i noget Tilfælde opstaaer Spørgsmaal om Retten for en af de i Sagen Medtagne til at bruge paagjældende Veie, eller Forpligtelsen til at bidrage til Veien med Jord eller Arbeide, men i ingen af Paragrapherne findes det bestemt, hvad der skal ske i Tilfælde af opstaaet Strid om, hvorvidt nogen til Veien Berettiget er forbigaaet, eller hvorvidt Veien i det Hele eller for en Deel med Rette søges indbragt under Behandling efter den foreslaaede Lov, og denne Mangel kan let have til Følge, at Loven ofte, navnlig hvor Veiens udelukkende Character bestrides, bliver uvirksom, idet Communalbestyrelserne i saadanne Tilfælde sandsynligviis vilde erklære sig incompetent og heelt have Sagen. Dette Sidste vilde imidlertid være uheldigt, men det kan formeentlig ogsaa, i det Mindste for en